

Publicerad 2012-08-22 17:52 av Lilla Bambun

Hur skriver man om den enorma saknaden efter någon som aldrig funnits?

Detta är ett brev till min farfar Shuji.

Jag undrar hur du var. Det kommer jag aldrig få veta

Kära farfar,

Jag vet att du inte vet vem jag är. Jag är ditt barnbarn. Jag saknar dig så fruktansvärt mycket, varför var dog du innan jag hann träffa dig? Jag hade så gärna velat lära känna dig.

Jag vet inte hur jag ska beskriva saknaden jag känner. Jag har aldrig haft någon i farfars rollen... Jag vet inte hur jag ska sätta ord på den saknaden jag har efter dig. Varför kramade du mig aldrig? Varför lärde du mig inte ord? Ord från ditt hemland, ord på japanska. Varför var du tvungen att dö?

Den relation vi kunnat ha, den dog. Den dog tio år innan den fick chansen att leva.

Men ändå, på något sätt, vet jag att du finns där. Du finns med mig hela tiden. Och jag tror du finns hos pappa också.

Vet du vad farfar? Jag bär alltid en japansk peng i en silverkedja runt halsen. Jag har ingen aning om hur många yen den är värd. Jag bryr mig inte. Den är ett sätt att knyta an till dig och mitt japanska arv. Att ha den på mig får mig att känna mig närmare dig, fast du aldrig har tagit i myntet.

Jag ville bara få ut mig något av min saknad. Min kärlek till dig vet inga gränser, jag beundrar dig djupt.

Jag älskar dig farfar.

/Ditt barnbarn

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lilla Bambun med Poeter.se id #42300 innehar upphovsrätten